

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

at samhandelen med Sovjetunionen er gået i stå, men naturligvis ville det stimulere den dansk-sovjetrussiske samhandel, om en ny aftale kunne opnås. Derfor har jeg da også personligt i samtaler, jeg har haft med den herværende russiske handelsattaché — jeg må måske sige, at jeg her ikke tænker på det ærede medlem hr. Aksel Larsen, men på den officielle russiske handelsattaché — ved to lejligheder berørt spørgsmålet om nye russisk-danske forhandlinger, men fik kun det svar, at han ikke var bemyndiget til at udtale sig. Jeg kan her sige, at vi fra dansk side vil være særdeles interesserede i at få nye handelsforhandlinger med Sovjetunionen i gang. Jeg har selv ved to tidligere lejligheder ført disse forhandlinger i Moskva og er parat til at gøre det tredje gang også.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen nævnte Polen. Udenrigsministeren har allerede forklaret, hvorfor eksporten til Polen måtte blive mindre i 1949 end i 1947. I 1947 eksporterede vi så meget til Polen, at vi opbyggede et tilgodehavende i dette land. I 1949 har vi haft en merimport fra Polen for at få brugt det tilgodehavende. Det er jo et ganske normalt handelspolitisk fænomen.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen hævdede, at Polen havde forlangt smør af Danmark. Såvidt mig bekendt har man fra polsk side været mere interesseret i at forlange dollars af Danmark og ovenikøbet for kul, der var væsentligt dyrere end tilsvarende kul, leveret fra England.

Med hensyn til det tredje østeuropæiske land, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen var inde på, nemlig Tjekkosllovakiet, har vi også med stor beklagelse måttet konstatere, at samhandelen er i tilbagegang. Det er ikke Danmarks skyld. Ved de handelsforhandlinger, vi i den senere tid har haft med Tjekkosllovakiet, er vi fra dansk side mødt op med forslag og programmer, det skulle tilsigte en udvidet, en større samhandel med Tjekkosllovakiet. Vi var bl. a. interesserede i at levere smør til Tjekkosllovakiet; vi ville meget gerne have byttet dansk smør med tjekkisk stål, men fik, som den højtærede udenrigsminister har gjort opmærksom på, det svar, at man fra tjekkisk side ikke kunne levere stål, da de tjekkske stålleverancer allerede var beslaglagt af Sovjetunionen. Under disse forhold forekommer det mig temmelig urimeligt at ville lægge skylden for den nedadgående samhandel ensidigt på den danske side.

Det ærede medlem fru Alvilda Larsen har stillet forslag om en dagsorden, som jeg på regeringens vegne må afvise. Den foreslåede dagsorden beskæftiger sig ganske vist med problemer, som har en betydelig interesse, nemlig med prisproblemerne. Det er ganske rigtigt, som det ærede medlem fremhævede, at kød- og flæskeprisernes stigning har været og stadig er særdeles alvorlig for arbejderbefolkningen, for hele den ubemidlede befolkning. Man må dog vist gøre sig klart, hvad årsagen er til, at kød- og flæskepriserne er steget så stærkt, som de er. Årsågen hertil skal først og fremmest søges i ophævelsen af kød- og flæskeordningen. Sålænge vi havde en kød- og flæskeordning, der gjorde det muligt for regeringen at følge kødets og flæskestens vej, lige fra kreaturet eller svinet blev anmeldt til slagtning, til det lå parat til salg i slagterens butik og derfra blev udleveret i overensstemmelse med de officielt fastlagte regler, sålænge vi havde et sådant hold over hele kød- og flæskforsyningen, var det muligt for regeringen at fastholde kødpriser på hjemmemarkedet, der var lavere end eksportpriserne. Men det er indlysende, at i samme øjeblik denne ordning blev ophævet, ville der ikke blive tilført hjemmemarkedet kød eller flæsk, hvis man ikke på hjemmemarkedet fik priser af samme højde, som der opnås i eksporten. Den allervæsentligste forklaring på de stigninger, der skete, ligger i, at hjemmemarkedspriserne er steget op til eksportpriserne — jeg siger ikke dette for på nogen måde at undskylde de stigninger, der er forekommet —, men den væsentligste del af disse stigninger kan forklares på denne måde. Jeg tør ikke benægte, at der i omsætningsleddene kan være forekommet misbrug, misbrug, som jeg skal være den sidste til at tage i forsvar. Men den forklaring, jeg har givet her, dækker den væsentligste del af de prisstigninger, der har fundet sted. Det fortæller os igen lidt om, hvilket middel man skulle anvende, hvis man ville tilbage til de gamle kød- og flæskepriser. I så fald ville der kun være et middel at anvende, nemlig at genindføre med piber og trommer den gamle flæskeordning med opsamlingscentraler og anmeldelsespligt, med ugentlige kød- og flæskerationer offentliggjort i aviserne, som husmødrene måtte rette sig efter, med forsyningsmangel i slagterbutikkerne og med de deraf flydende vanskeligheder, ikke mindst for de selverhvervende husmødre. Jeg er klar over, at det ikke er politisk muligt på denne rigsdag at genindføre den gamle kød- og flæskeord-